

uden Forandringer i Loven. Der staar udtrykkeligt, at Valget foretages blandt Folk i og udenfor Tingene. Der er saaledes, hvis Rigsdagen selv vil, en Mulighed for, at man kan faa Repræsentanter for Erhvervslevet ind i dette Jernbaneraad, og det skulde jeg, som sagt, mene var i høj Grad paa sin Plads. Jeg skal tillade mig — jeg vil ikke haabe, at det skal vække større Fortrydelse — at sige til den høje Rigsdag, at jeg tror, det vilde være klogt, om den i enkelte Tilfælde formaaede at se en lille Smule ud over sin egen Næsetip, i. Eks. ved Valg af Medlemmer til en saadan Institution.

Til Lovforslaget om Ændringer i Statsbanernes Takster har jeg ikke ret mange Bemærkninger. Jeg mener, det er rimeligt og nødvendigt, at der gives Baneledelsen fornøden Bevægelsesfrihed til at imødegaa en noget haardhændet Konkurrence fra Rute- og Lastautomobilerne. Jeg gaar naturligvis ud fra, at der ikke noget Øjeblik kan være Tale om, at Statsbanerne skulde drive Smudskonkurrence. Det hænder jo i det private Erhvervslev, at naar en ny Virksomhed opstaar, rotter de gamle sig sammen for at slaa den ned ved at sætte Priserne urimeligt ned; naar Operationen er lykkedes, og den paagældende nye Virksomhed har maattet lukke Døren, faar Publikum Lov til at betale Gildet gennem yderligere opskruede Priser. Noget saadant kan Staten selvfølgelig ikke indlade sig paa overfor sine egne Borgere. Men saa længe Statsbanerne og Rute- og Lastbilerne ikke trækker paa lige Hammel — og det gør de ikke, saa længe Samfundet nogenlunde gratis overlader Landevejene til Rute- og Lastbilerne, medens det maa anlægge de kostbare Sporveje til Jernbanerne —, er det nødvendigt, at Statsbanerne har Midler i Hænde til at hævde sig i Kapløbet om Publikums Gunst. Men naar jeg taler om Kapløbet om Publikums Gunst, vil jeg rigtignok gøre opmærksom paa, at her melder sig et andet Forhold, som jeg i Forbigaaende vil tillade mig at gøre opmærksom paa. Det er ikke altid Prisen alene, der bestemmer, hvor Publikum henvender sig. Ogsaa den Maade, hvorpaa det bliver behandlet, har sin overordentlig store Betydning, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at de reglementariske Bestemmelser ogsaa ofte her spiller ret uheldigt ind, særlig da, hvor de haandhæves af det mere ungdommelige og uniformerede Personale.

Uniformen vil jeg gerne sige et Par Ord om. Jeg tror, at den gør Fortræd i mere end

een Henseende. For det første er Uniformen i al Almindelighed en Værdiforfalsker i stor Stil. Men for det andet bidrager den til at bibringe alt for mange af dens Bærere den ganske fejlagtige Opfattelse, at Publikum er til for deres Skyld. Jeg vilde derfor ønske, at der maatte være indtraadt et Systemskifte paa dette Omraade med den nuværende højtærede Trafikministers Overtagelse af sit høje Embede, saaledes at vi for en Gangs Skyld kunde faa et Cirkulære at se, der kort og godt paabød, at Uniformen kun maa benyttes, hvor den er strængt paakrævet som Kendingsmærke. Nu ved jeg meget vel, at det at begynde at tale om Uniformer her i dette lille rare Land er som at stikke Haanden i en Hvepsere, vi er jo nærmest uniformsgale herhjemme. Jeg tror, vi en Gang har været ude for det Tilfælde, at der indenfor en af Etaterne rasede en svar Strid, fordi denne Etat ikke ligesom de øvrige Etater havde en Gallauniform til Brug ved visse højtidelige Lejligheder. Jeg tror, at Striden heldigvis ebbede ud i dette, at de, der ikke ønskede at anskaffe sig denne kostbare Galladrægt, gik af med Sejren. Nej, vi er langt ude, hvad Uniformeringen angaar, vi er saa langt ude for Statsbanernes Vedkommende, at der, hvor Uniformen virkelig skal gøre Nytte som Kendingsmærke, der er vi nu naaet til at maatte uniformere selve Uniformen. De ved, at Stationsforstandere og den Slags Mennesker til daglig gaar med nogle smukke guldtressede Kasketter; den tager sig overordentlig pynteligt ud, denne guldtressede Kasket, men den betyder intet som helst som Uniform i det Øjeblik, Manden fungerer som Stationsforstander; der er saa mange Guldtresser, at Folk alligevel ikke ved, hvem de skal henvende sig til. For saa at gøre ham kendelig som den, hvem man skal henvende sig til, lader man ham omkring disse smukke Guldtresser sætte et ganske tarveligt rødt Baand. Dette røde Baand var jo mere end tilstrækkeligt, og jeg vil alvorligt henstille, at den højtærede Minister vil sætte ind paa dette Punkt.

Jeg ved særdeles vel, at en Masse Mennesker trækker paa Skuldrene ad det, at man er imod Uniformer, og synes, det er et latterligt Spørgsmaal at beskæftige sig med. Jeg tror imidlertid, at de, der ser saadan paa det, i høj Grad undervurderer den Skade, Uniformen gør i saa godt som alle Livets Forhold. Der er visse Mennesker, der skal have Uniformer, det erkender jeg; Militæret skal have det, for Militæret var jo ingenting, hvis det ikke havde Uniform, og det er ogsaa muligt,